

Turnaj ve Slaném

Letošní prázdniny se opravdu vydařilo počasí. Teplé dny střídaly chladnější a slunce se málokdy schovalo za mraky. Od půlky července mně, ve fotbalém klubu 1.FC Slovácko, začala letní příprava. Jedním z nejlepších zážitků byl turnaj ve Slaném, který se konal na rozhraní července a srpna. Tato zkušenost mě naučila, že některé hráčky jsou schopné pro výhru lámat nohy.

Cesta do Slaného byla skvělá. Hudba hrála na celý autobus a většina z nás zpívala. Na oběd jsme se stavily v restauraci u dálnice. Jídlo bylo příliš ostré, ale nás dobrá nálada neopustila. Po příjezdu jsme se odebraly do připravené šatny. Z tašek jsme vyndaly dresy a převlékly se. Samozřejmě to provázely výkřiky stylu: „Kde mám svoji druhou štulnu?“ nebo „Nemůžu najít trenky se svým číslem, nemáte někdo pětky?“. Po všech těch zmatcích vešel do šatny trenér seznámit nás se základní sestavou a taktikou. „Hrajeme přes střed. Tam je naše výhoda, máme tam tři výborné, technické hráčky. Na krajích nám běhají rychlé útočnice. Využívejte je!“ Po několika dalších slovech jsme vyběhly na hřiště. Při rozevíčení jedna z našich hráček, Laura, špatně došlápla a začalo ji bolet koleno. Trenér, nic netušíc, ji poslal na hřiště jako druhou stoperku.

Zápas začal dobře. Hrály jsme takticky správně a zbytečně nechybovaly. Vytvořily jsme si gólové šance, ale štěstí nám při nich nepřálo. Soupeř hrozil z rychlých „brejků“. Naštěstí pro nás je také provázela smůla. Chvilí před koncem první půle nastal zvrat. Laura získala míč a to se protihráčce nelíbilo. Velkou silou jí, nejspíš omylem, přišlápla koleno. „Áu!!“ zařvala Laura a sesunula se k zemi. Rozhodčí prudce zapískala a faulující hráčce ukázala červenou kartu. Signalizováním přivolala naše trenéry, aby se o svou svěřenkyni přišli postarat. Mezitím jsme se seskupily kolem Laury. Držela si koleno a plakala. Bály jsme se nejhoršího...toho, že si utrhla křížový vaz. Vtom přiběhl trenér s lékařem. „Laurinka? Co tě bolí?“ zeptali se. „Koleno,“ vzlykla. Doktor se zamračil. Rychle se k ní sklonil a lehkými dotyky prohmatával koleno. „Bolí to, když ti to ohnu?“ ptal se jí. Odpovědí byl pouze výkřik. Po chvíli váhání se naše kapitánka rozhodla promluvit: „Jsou to vazy?“ „Ano,“ přikývl lékař. V tu chvíli přiběhli záchranáři a začali Lauru nakládat na nosítka. Rozhodčí vše kontrolovala. Po odjezdu sanitky mohl zápas pokračovat. Ze strachu o Lauru jsme přestaly hrát naši hru. Dostaly jsme jeden nešťastný gól a první zápas v turnaji prohrály.

K večeru se nám Laurinka vrátila z nemocnice s ortézou a berlemi. Vazy měla naštěstí jen natažené. V dalších zápasech se nám už hrálo lépe a získaly jsme v nich maximální počet bodů. Konečné třetí místo bylo úspěchem. Ovšem tady máme ukázkou, že i na dobré úrovni se najdou hráčky chodící do nebezpečných situací bez rozmyslu. Laura už má koleno v pořádku a od září se mohla naplno zapojit do tréninkového procesu.

Eliška Skramuská, 9. ročník